

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 114/09-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 54/2007 a jeho rozsudkom z 23. septembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2009 doručená faxom (23. februára 2009 poštou) a doplnená 30. marca 2009 sťažnosť JUDr. Ing. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na ochranu majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf 54/2007 a jeho rozsudkom z 23. septembra 2008.

1. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že

„Daňový úrad Košice II vydal dňa 8. 10. 2001 protokol o daňovej kontrole č. j. 696/2201/209/66486/01/Če vykonanej u kontrolovaného subjektu – sťažovateľa... Predmetom kontroly bola daň z pridanej hodnoty - overenie oprávnenosti čerpania nadmerného odpočtu DPH za obdobie december 2000...

Žiadosťou o zaplatenie úroku z preplatku za oneskorené vrátenie preplatku dane po lehote ustanovenej zákonom, ktorého vznik zapríčinil správca dane svojim nezákonným rozhodnutím a nezákonným postupom zo dňa 3. 5. 2005 adresovanou Daňovému úradu Košice V žiadal sťažovateľ o zaplatenie úroku z preplatku, ktorého vznik zapríčinil správca dane a ktorý bol povinný správca dane zaplatiť podľa ustanovenia § 63 ods. 6 Zákona o správe daní a poplatkov.

Daňový úrad Košice V rozhodnutím o nepriznaní úroku z preplatku sp. zn. 709/230/20979/05/ZAK zo dňa 6. 6. 2005... rozhodol, že... žiadosti... nevyhovel...

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ žalobu... na Krajský súd v Košiciach...

Krajský súd v Košiciach rozsudkom... zo dňa 12. 4. 2007 žalobu zamietol...

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 9 Sžf 54/2007 zo dňa 23. 9. 2008 potvrdil napadnutý rozsudok... Predmetný rozsudok bol doručený právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 19. 12. 2008...“.

2. Sťažovateľ ďalej uviedol, že

a) *„... zavinením správcu dane vznikol sťažovateľovi preplatok na dani z pridanej hodnoty a to tým, že mu nebol vrátený nadmerný odpočet. Tento preplatok zapríčinil správca dane tým, že nedodržel lehotu na vrátenie nadmerného odpočtu, teda lehotu 10 dní od ukončenia kontroly oprávnenosti nadmerného odpočtu DPH. Doba, počas ktorej preplatok správca dane neoprávnene zadržoval, začala plynúť 8. 11. 2001 a skončila*

dňom, kedy bol nadmerný odpočet sťažovateľovi vyplatený. Za toto obdobie má sťažovateľ nárok na úrok z preplatku. Toto právo mu priznáva § 63 ods. 6 a pokiaľ mu DÚ KE V úrok z preplatku za dobu jeho oneskoreného vrátenia nepriznal, zasiahol tým do práva sťažovateľa, ktoré mu zákon dáva...“;

b) „za deň prerokovania a doručenia protokolu o výsledkoch daňovej kontroly zo dňa 8. 10. 2001 sp. zn. 696/2201/209/66486/01/Če je potrebné považovať deň 29. 10. 2001...“;

c) „podstatou jeho žaloby bola skutočnosť, že napriek tomu, že správca dane prerokoval s ním protokol o daňovej kontrole dňa 29. 10. 2001, až dňa 12. 9. 2003 mu vrátil sumu 136,570,- Sk, ktorú označil ako nadmerný odpočet DPH a dňa 22. 1. 2004 mu vrátil sumu 39.541,- Sk, ktorú označil ako nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie december 2000.

Na základe týchto skutočností si uplatnil nárok na zaplatenie úroku za oneskorené vrátenie preplatku dane. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že podľa ustanovenia § 15 ods. 5 Zákona č. 511/1992 Zb. bol správca dane povinný vydať do 10 dní od ukončenia kontroly rozhodnutie o vrátení uvedených súm a tieto mu aj vrátiť.

Súd I. stupňa zamietol jeho žalobu, pretože dospel k záveru, že k prerokovaniu protokolu nedošlo dňa 29. 10. 2001, ale až 3. 9. 2003.

Súd I. stupňa tento svoj záver zdôvodnil úvahami, v ktorých poukázal na to, že jeho právny názor, týkajúci sa nemožnosti prerokovať protokol o výsledku daňovej kontroly v iný deň, ako v deň, ktorý je určený vo výzve, ktorú správca dane doručí kontrolovanému daňovému subjektu spolu s protokolom o daňovej kontrole...“.

3. Sťažovateľ konštatoval, že s právnym názorom krajského súdu sa stotožnil aj najvyšší súd, pričom „Tým, že tak I. stupňový, ako aj odvolací súd neposkytli sťažovateľovi v rámci konania o jeho žalobe ochranu proti konaniu správcu dane, ktoré je v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a Článkom 2 ods. 2 Ústavy SR, odmietli tým poskytnúť sťažovateľovi ochranu, ktorú súdy Slovenskej republiky v konaniach vo veciach správneho súdnictva podľa § 244 a nasledujúcich Občianskeho súdneho poriadku sú povinné poskytovať...“.

V dôsledku nedodržania princípov zákonom ustanoveného postupu, zakotveného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, došlo teda k zásahu do práv sťažovateľa na pokojné užívanie jeho majetku zakotvené v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva v konaní pred súdmi Slovenskej republiky zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, na pokojné užívanie majetku zakotvené v článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 54/2007 zo dňa 23. 9. 2008, bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 54/2007 zo dňa 23. 9. 2008 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dodatkovým protokolom postupom najvyššieho súdu a jeho rozhodnutím sp. zn. 5 Sžf 54/2007 z 23. septembra 2008.

1. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy najmä v spôsobe výkladu a následnej aplikácii ustanovení § 15 ods. 10 a 12 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (pozri body 2 a 3 I. časti odôvodnenia).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 54/2007 z 23. septembra 2008 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy.

Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z týchto relevantných častí odôvodnenia napadnutého rozsudku:

„... Najvyšší súd... dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné...

Predmetom preskúmania vymedzeného žalobou podľa krajského súdu bolo posúdenie, či správca dane, ktorého postup je ohraničený článkom 2 ods. 2 Ústavy SR, môže napriek tomu, že zákon to výslovne neupravuje, pokračovať v prerokovaní protokolu v ďalší dohodnutý termín, a či je daňová kontrola ukončená až v novom termíne prerokovania protokolu alebo je ukončená v deň určenom na prerokovanie v prvej výzve správcu dane. Od uvedeného posúdenia potom záviselo rozhodnutie o správnosti a zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa názoru krajského súdu bol správcom dane zvolený postup pri ukončení daňovej kontroly u žalobcu v súlade so zákonom, vychádzal zo zásady ochrany záujmov nielen štátu, ale aj daňových subjektov v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

S týmto názorom krajského súdu sa stotožnil aj odvolací súd.

Z ustanovenia § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom do 30. novembra 2001 vyplýva nasledovný postup:

- 1/ zamestnanec správcu dane vyhotoví protokol o daňovej kontrole*
- 2/doručí ho kontrolovanému daňovému subjektu spolu s výzvou na jeho prerokovanie*
- 3/ daňový subjekt je oprávnený sa písomne vyjadriť najneskôr v deň prerokovania*
- 4/ po prerokovaní protokolu podpisuje protokol kontrolovaný daňový subjekt a zamestnanec správcu dane (odmietnutie podpísať zamestnanec poznamená)*
- 5/ deň prerokovania je dňom doručenia*

Z uvedeného znenia vyplývajú povinnosti daňovému orgánu vyhotoviť protokol, doručiť protokol kontrolovanému daňovému subjektu spolu s výzvou na prerokovanie a prerokovať protokol. Žiadne lehoty na vykonanie uložených povinností daňového orgánu z uvedeného ustanovenia nevyplývajú. Až okamihom prerokovania bez konkretizovania jeho dĺžky spája zákon tam uvedené skutočnosti - zánik možnosti daňového subjektu vyjadriť sa k protokolu, - vznik povinnosti podpísania protokolu zamestnancom správcu dane a daňovým subjektom, a/c odmietnutie podpísania, - prevzatie protokolu alebo odmietnutie prevzatia daňovým subjektom a - doručenie protokolu.

Podľa odvolacieho súdu tak uvedené znenie zákonného ustanovenia nevylučuje prerokovať protokol aj viac krát, nielen preto, že takáto možnosť nie je výslovne vylúčená, ale aj preto, ako to posúdil aj krajský súd, že to nie je v rozpore so žiadnym ustanovením

zákona a neprieči sa to účelu inštitútu kontroly, ktorým je zistenie alebo preverenie správneho určenia dane alebo vznik daňovej povinnosti.

V súlade s uvedeným potom po dni prerokovania protokolu a súčasne jeho doručenia daňovému subjektu končí možnosť správcu dane opraviť alebo doplniť protokol o daňovej kontrole (ods. 12) a začína sa vyrubovacie konanie (ods. 13 uvedeného zákonného ustanovenia).

Ak teda žalovaný pri rozhodovaní o oprávnenosti návrhu žalobcu na zaplatenie úroku v zmysle § 63 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. vychádzal so záveru, že pokiaľ nebol protokol podpísaný, nebol ani prerokovaný, bolo jeho rozhodnutie správne, v súlade so zákonom. Ani podľa názoru odvolacieho súdu nebol žalovaný v omeškaní s vrátením preplatku pre uvedené dôvody.

Námietky žalobcu voči napadnutému rozhodnutiu žalovaného tak neboli dôvodné, krajský súd rozhodol správne, ak podanú žalobu ako neodôvodnenú zamietol.

Keďže v odvolaní uvedené dôvody nespochybňujú správnosť rozhodnutia krajského súdu, odvolací súd posúdil žalobcom podané odvolanie ako neopodstatnené a rozsudok krajského súdu podľa § 219 ako vecne správny potvrdil...“

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne

nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa (uvedenými v jeho odvolaní z 31. mája 2007) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 54/2007 z 23. septembra 2008 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje nedostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03).

Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade

s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie „*práva na pokojné užívanie jeho majetku zakotvené v článku 1 Dodatkového protokolu*“ už uvedeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu. Tvrdil, že k porušeniu tohto práva došlo „*v dôsledku nedodržania princípov zákonom ustanoveného postupu zakotveného v článku 46 ods. 1 ústavy*“ (pozri aj bod 4 I. časti odôvodnenia).

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...

K namietanému porušeniu tohto práva ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti (z už uvedeného dôvodu odmietnutia jej prvej časti), ktorou sťažovateľ namietal porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami

hmotnoprávneho charakteru a ústavnoprocenými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

Ústavný súd k tejto časti sťažnosti ešte poznamenáva, že ústava, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a dodatkový protokol k nemu poskytujú ochranu len takému majetku, ktorý je vo vlastníctve oprávnenej (na podanie sťažnosti, pozn.) osoby. Majetkové hodnoty, ktoré má takáto osoba v úmysle ešte len nadobudnúť, takejto ochrane nepodliehajú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. apríla 2009